

At kende vejviserne Die Wegzeichen erkennen

Der Herold der Christliche Wissenschaft, oktober 2009

Jürgen Vogt

Der kommer hele tiden flere hjælpemidler til at guide os, det være sig GPS i bilen eller over internettet eller mobilen – informationsflodbølgen er så stor, at vi derigennem undertiden ligefrem kan miste orienteringen. Hvad gør vi, når elektronikken svigter? Er vi så helt hjælpeløse eller isoleret? Ingenlunde! Da vil vi igen lære at kende og tyde de forhåndenværende vejvisere.

Den, der vandrer i bjergene eller i uvejsomt område eller er undervejs med båden, og som har mistet orienteringen i mørket, har brug for hjælp. En af mine venner var undervejs på ferie i Norge og ville bestige et bjerg. Pludselig trak skyer op, og han stod omgivet af tåge. Han vendte om for at komme tilbage til dalen, men mærkede at han kom forbi et sted, han allerede havde passeret to timer tidligere, og det gik op for ham, at han var gået rundt om bjerget. Først da tågen lettede, kunne han finde vej tilbage i sikkerhed. Det fik ham fremover til at have et kompas med sig.

For mig har kompasset fået en dybere betydning, siden jeg i lærebogen *Videnskab og Helse med Nøgle til Skriften* af Mary Baker Eddy fik betydningen af "nord" forklaret som "Ordet" (se side 575). Dermed udvider orienteringen sig langt ud over det fysiske rum og giver et holdepunkt, som vi kun kan opnå gennem Gud. Der er mange eksempler på, hvordan vi af Ham får vist den rigtige vej, når alle materielle midler har spillet fallit, og vi lytter til Gud. De Ti bud og Fadervor i Bibelen er sådanne vejvisere, som vi kan rette os efter, og som lader os vandre vores livsvej i sikkerhed, når vi holder os til dem.

Jeremias' Bog 31. kapitel (v. 21 og 22) giver et nyt perspektiv: "Rejs dig vejvisersten, sæt mærkesten op, ret din tanke på højvejen, vejen, du gik! Hvor længe vil du dog tøve?" Det betyder mere end blot at overholde forudgivne juridiske lovbud. Det forudsætter en aktiv virksomhed, nemlig at omsætte kristelighed og viden i praksis, d.v.s. at man selv opretter vejvisere til beskyttelse for sig selv og andre. Disse kendetegn stammer fra erfaringer, som vi har høstet i den forgangne tid. Når vi har oplevet en fysisk helbredelse; når vi gennem tilgivelse har overvundet ærgrelse eller endda had; når en strid er blevet opløst af kærlighed; så sætter vi 'markører', vejvisere, som vi ikke må slette, fordi de også hjælper andre videre. Disse vejvisere er væsentlige signaler og beviser på Guds omsorg, der er sikrere end menneskelige forholdsregler og hæver os op over bekymring og frygt. Vi har brug for disse trædesten for at finde den rigtige vej.

Igennem hele sit liv forsøgte Albert Einstein at finde den endelige erkendelse af universets sammenhæng og at holde den fast i en formel. Han fandt ud af, at "den videnskabelige erklæring om tilværelsen," som står (s. 468) i lærebogen af Mary Baker Eddy, var løsningen, og sagde, "at den er den mest grundlæggende forklaring, som menneskeheden

For andre artikler oversat til dansk, gå til <http://www.spirituality.com/kristenvidenskabsherold>

© 2009 The Christian Science Publishing Society (CSPS). Der må udskrives op til 50 kopier af denne artikel, som kan uddeles på ikkeerhvervmæssig basis, til kostpris. Denne artikel må ikke e-mailles eller offentliggøres på en hjemmeside. Send eller offentliggør venligst i stedet et link til denne artikel fra CSPS hjemmeside. For tilladelse til sætryk af denne artikel i andre publikationer, kontakt os venligst på e-mail: copyright@csp.com, med emnet "Copyright Request" på engelsk.

nogensinde har frembragt” og mente, at det var det længe søgte svar på hans enhedsteori. Einstein overværede, hvordan cheffingeniør (i Manhattan-projektet) Underwoods lille datter blev helbredt alene gennem bøn i Kristen Videnskab. Medicinsk betragtet ansås denne helbredelse for at være umulig: datteren Nancy brækkede en arm og et ben, men kunne efter 2½ time bruge dem begge uhindret.*

Vi kan igen slå fast, at alle vejvisere egentlig allerede er for hånden. Det var Jesu Kristi livsværk, der viste os vejen og fører os sikkert gennem alle anfægtelser til den fuldkomne befrielse. Når vi synes, at noget i os er så tilgroet, at vi derfor skulle være kommet på afveje, kan vi nu sætte vores evner ind og konsekvent blotlægge de markeringer, som viser os den rette vej og fører os fra mørket ind i lyset.

* *Physics, Metaphysics, and God*, Jack W. Geis, 2. udgave 2006, s. 220